

STATUTY
WSPÓLNOTY EMMANUEL
I
BRACTWA JEZUSOWEGO

20 czerwca 2009, w święto Niepokalanego Serca Maryi

PAPIESKA RADA ds. ŚWIECKICH
616/09/S-61/B-45

D E K R E T

W odpowiedzi na prośbę dotyczącą erygowania Wspólnoty Emmanuel do rangi publicznego międzynarodowego stowarzyszenia wiernych, wystosowaną przez pana Dominique'a Vermerscha, Moderатора tegoż stowarzyszenia, uznanego wcześniej przez Papieską Radę ds. Świeckich za międzynarodowe prywatne stowarzyszenie wiernych, 8 grudnia 1992 (Prot. N 1560/92/S-61/B-45a); biorąc pod uwagę wysunięte przez Moderatora uzasadnione powody dla erygowania Wspólnoty Emmanuel do rangi publicznego międzynarodowego stowarzyszenia wiernych; akceptując poprawki dokonane w tekście statutów; zgodnie z artykułem 134 Konstytucji Apostolskiej Pastor Bonus o Kurii Rzymskiej, oraz kanonu 312 §1, 1° Kodeksu Prawa Kanonicznego, Papieska Rada ds. Świeckich niniejszym postanawia o:

1. Erygowaniu Wspólnoty Emmanuel do rangi publicznego międzynarodowego stowarzyszenia wiernych, z osobowością prawną, zgodnie z kanonami 298-320 oraz 327-329 Kodeksu Prawa Kanonicznego.
2. Zaakceptowaniu poprawek w statutach Wspólnoty Emmanuel – jak wskazano w nowej wersji statutów, uwierzytelnionej przez niniejszą Dykasterię i złożonej w jej archiwach.

Wydano w Watykanie, 20 czerwca 2009 roku,
w święto Niepokalanego Serca Maryi

Joseph Clemens
Sekretarz

Stanisław Kardynał Ryłko
Przewodniczący

PAPIESKA RADA ds. ŚWIECKICH
1940/98/S-61/B-45

D E K R E T

Papieska Rada ds. Świeckich, 8 grudnia 1992 roku, Dekretem nr 1560/92/S-61/B-45/a uznała Wspólnotę Emmanuel za międzynarodowe prywatne stowarzyszenie wiernych na prawie papieskim i zatwierdziła jej statuty ad experimentum na okres 5 lat (por. aneks). Po upływie tego czasu i uważnym przestudiowaniu sprawozdania dotyczącego życia Wspólnoty; widząc jej rozwój oraz fakt, że statuty przeszły próbę pozytywnie, dostrzegając dobrą współpracę z Kościołami lokalnymi i ożywiającego ją ducha misyjnego;

Papieska Rada ds. Świeckich, Wspólnotę Emmanuel, międzynarodowe prywatne stowarzyszenie wiernych na prawie papieskim tym nowym aktem prawnym zatwierdza ostatecznie.

Wydano w Watykanie, 8 grudnia 1998 r.,
w uroczystość Niepokalanego Poczęcia
Najświętszej Maryi Panny

Stanisław Ryłko
Sekretarz

James Francis kard. Stafford
Przewodniczący

PAPIESKA RADA ds. ŚWIECKICH
1560/92/S-61/B-45/a

D E K R E T

Wspólnota Emmanuel powstała w 1976 r. z grupy modlitewnej ruchu Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej, założonej cztery lata wcześniej w Paryżu przez Piotra Goursat i Martine Laffitte-Catta. Członkowie Wspólnoty pragną przeżywać w duchu adoracji, współodczuwania i ewangelizacji rzeczywistość Emmanuel, a

„Boga z nami”, w życiu codziennym. Eucharystia i Adoracja Eucharystyczna, a także kontemplacja w sercu świata, uzdalniają do współodczuwania z Jezusem, by kochać ubogich i służyć im, ewangelizować i zanosić Jego światło różnym kulturom i środowiskom. Miłość do Maryi, Matki Emmanuel, która pierwsza niosła Go światu, jest gwarancją wierności łasce pierwszego powołania. Wezwanie Ojca Świętego do nowej ewangelizacji skierowane do chrześcijan w adwencie poprzedzającym rok 2000 potwierdza powołanie Wspólnoty Emmanuel do uczestnictwa w wypełnianiu misji Kościoła we współczesnym świecie.

Oddziaływanie Wspólnoty w licznych diecezjach i państwach różnych kontynentów, potwierdzone przez biskupów, pozwala uznać, że uczestniczy ona w ubogacaniu życia Kościoła, stając się coraz bardziej znakiem, że Bóg jest z nami.

Z tej racji Papieska Rada ds. Świeckich przyjmuje prośbę przedstawioną 4 lutego 1992 r. przez Moderadora Wspólnoty Emmanuel. Po przestudiowaniu projektu statutów poddanego aprobach i otrzymaniu zgody Jego Świątobliwości Papieża Jana Pawła II 20 listopada 1992 r., Papieska Rada ds. Świeckich uznaje Wspólnotę Emmanuel za powszechne prywatne stowarzyszenie wiernych na prawie papieskim, obdarzone osobowością prawną, zgodnie z przepisami kanonów 298 – 311 i 321 – 329 i zatwierdza jej statut ad experimentum na okres 5 lat.

Niech fakt uznania przez Stolicę Apostolską utwierdzi Wspólnotę na jej drodze miłości do Kościoła, wierności jego nauczaniu i oddaniu na służbę, a także pomaga w coraz głębszym zakorzenianiu się Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej we wspólnocie Kościoła. Niech Maryja, Matka i Królowa Kościoła prowadzi wciąż ku świętości wszystkich, którzy są i będą powołani, aby podążać za Emmanuelem.

Wydano w Watykanie, 8 grudnia 1992 r.,
w uroczystość Niepokalanego Poczęcia
Najświętszej Maryi Panny

Paul J. Cordec
Wiceprzewodniczący

Eduardo F. Kardynał Pironio
Przewodniczący

**STATUTY
WSPÓLNOTY EMMANUEL
I
BRACTWA JEZUSOWEGO**

WPROWADZENIE

I. WSPÓLNOTA EMMANUEL

Wspólnota Emmanuel jest stowarzyszeniem wiernych wszystkich stanów życia. Wspólnota bierze swą nazwę z Pisma Świętego: „Oto Panna pocznie i porodzi Syna, któremu nadadzą imię Emmanuel, to znaczy Bóg z nami” (Mt 1,23). EMMANUEL to BÓG Z NAMI, obecny w naszym życiu codziennym.

Wszyscy członkowie Wspólnoty uznają Jezusa za centrum swojego życia, aby „być w świecie, nie będąc ze świata”. Niektórzy z nich poszukują uświęcenia w zwyczajnym życiu rodzinnym i zawodowym, inni w celibacie ze względu na Królestwo Boże, jeszcze inni - w życiu całkowicie poświęconym apostołstwu.

Najgłębsza łaska Wspólnoty wypływa z adoracji eucharystycznej Boga prawdziwie obecnego pośród nas, EMMANUELA. Z adoracji rodzi się współodczuwanie wobec wszystkich ludzi, którzy umierają z głodu, w znaczeniu materialnym lub duchowym. Ze współodczuwania zaś rodzi się pragnienie ewangelizacji całego świata, a zwłaszcza najuboższych. Powierzenie się Duchowi Świętemu, Słowo Boże, wstawiennictwo Maryi, Matki Bożej, sakramenty święte i liturgia zakorzeniają życie wspólnotowe i apostołskie w życiu Kościoła.

II. BRACTWO JEZUSOWE

- a) Nazwę „Bractwo Jezusowe” zaczerpnięto z dwóch tekstów Pisma Świętego: „Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa i braćmi Jego” (Dz 1, 14); „Oto moja matka i moi bracia. Bo kto pełni wolę Bożą, ten Mi jest bratem, siostrą i matką” (Mk 3, 34-35). Aby być bratem Jezusa, trzeba mieć Serce Jezusowe; w tym celu należy „wziąć Maryję do siebie” i pozwolić, by Duch Święty odnawiał nasze serca. „Odbiorę wam serce kamienne i dam wam serce z ciała. Ducha mojego chcę tchnąć w was” (Ez 36, 26b-27a).
- b) Spośród katolickich członków Wspólnoty Emmanuel niektórzy mogą otrzymać powołanie bardziej radykalne. W sercu Wspólnoty, Bractwo Jezusowe proponuje dar z siebie przez konsekrację, decyzję jeszcze większej wierności Kościołowi, a także oddanie się do dyspozycji na rzecz wspólnotowych misji. Istota i forma tej konsekracji, stanowiącej pogłębienie konsekracji chrzcielnej, są opisane poniżej (patrz pkt d, e, f, g).
- c) Niektórzy katolicy, niebędący członkami Wspólnoty Emmanuel, ale zaangażowani we wspólnotach o podobnej duchowości, mogą zostać przyjęci do Bractwa Jezusowego. Osoby te doświadczają łaski oraz żyją zgodnie z duchem Bractwa, ale nie należą do jego władz ani im nie podlegają.
- d) Konsekracja w Bractwie Jezusowym jest dobrowolnym odnowieniem konsekracji ochrzczonych (Lumen Gentium, 10). Jest to całkowity dar z siebie, aby pozostawać do dyspozycji Pana, Jego Kościoła i ewangelizacji. Wyraża ona wolę, by dać się spalać Miłości Bożej. Przeżywana jest przede wszystkim przez pogłębienie udziału w łaskach Wspólnoty Emmanuel: adoracji Jezusa Eucharystycznego, z której wyrasta współodczuwanie dla wszystkich ludzi umierających z głodu w znaczeniu materialnym lub duchowym oraz pragnienia ewangelizacji świata, zwłaszcza ludzi najuboższych. Konsekracja ta dokonuje się wobec Jezusa w Najświętszym Sakramencie, w łasce Serca Jezusowego, zgodnie z tradycją Paray-le-Monial.
- e) Konsekracja w Bractwie Jezusowym pociąga za sobą głębszą solidarność wspólnotową, miłość i szczególną wierność wobec Kościoła.
- f) Konsekracji towarzyszy oddanie się do dyspozycji. Dyspozycyjność ta wyraża się najpierw w postaci decyzji radykalnego ofiarowania siebie Bogu, by pełnić Jego wolę podejmując obowiązki, służby i zadania proponowane przez Moderatorkę Wspólnoty Emmanuel, w służbie braciom i Kościołowi, a zwłaszcza ze względu na misję.
- g) Konsekwentnie ofiarowują siebie, aby przyjąć ogień miłości Chrystusa i promieniować nim we Wspólnocie Emmanuel, a wraz z nią wszędzie, gdzie zostaną posłani.

DYSPOZYCJE DOTYCZĄCE WSPÓLNOTY EMMANUEL

I. CHARAKTER I CEL

1. Wspólnota gromadzi wiernych (Christi fideles) wszystkich stanów życia, którzy pragną razem zaangażować się w życie kontemplacyjne i apostołskie w łonie Kościoła katolickiego. Wszyscy członkowie, świeccy i duchowni, uznają się wzajemnie za braci i siostry w Chrystusie, jako obdarzeni tym samym powołaniem do świętości i głoszenia Ewangelii. Każdy z nich pragnie realizować to powołanie zgodnie z własnym stanem życia i rodzajem posługiwania. Podejmują zadanie stworzenia razem Wspólnoty i przyrzekają sobie w ramach tej Wspólnoty aktywną pomoc materialną, braterską i duchową, ze względu na uświęcenie i głoszenie Królestwa Bożego.
2. Zgodnie z tym, co zostało powiedziane we Wprowadzeniu, łaski adoracji, współodczuwania i ewangelizacji, którymi stara się żyć Wspólnota, mają swoje źródło w sakramentach, szczególnie w Eucharystii i sakramencie pojednania,

w modlitwie osobistej i wspólnotowej, w otwarciu serca na działanie Ducha Świętego, w zawierzeniu Maryi Pannie, Matce Emmanuela.

3. Braterskie życie i wspólnie podejmowane działania prowadzą do uświęcenia członków Wspólnoty i ich udziału w ogólnym, apostołskim celu Kościoła. Uczestnictwo w misji Kościoła włącza Wspólnotę w ewangelizację wierzących i niewierzących, osób i kultury, w służbę chorym i ubogim, promocję tego, co prawdziwie ludzkie i duchowe, rodzinne i społeczne. Wszystkie działania, nawet te kulturowe, charytatywne czy społeczne, podejmowane są wyłącznie w Imię Jezusa Chrystusa i towarzyszy im zawsze głoszenie Dobrej Nowiny. Odbywają się one w świetle nauki Kościoła katolickiego, w ufnym poddaniu się jego Magisterium i zgodnie z jego wiarą.
4. Wspólnota jest w Kościele publicznym międzynarodowym stowarzyszeniem wiernych z osobowością prawną, zgodnie z kanonem 313 KPK. Wspólnota może z własnej inicjatywy podejmować działania zgodne ze swoją naturą i celami. Władzę nad nią sprawują jej odpowiedzialni, z zachowaniem norm przewidzianych przez niniejsze statuty i poszanowaniem powszechnego prawa Kościoła, szczególności kanonów 215 i 298 do 320 KPK. Odpowiedzialni za Wspólnotę podlegają Papieskiej Radzie ds. Świeckich. Życie i aktywność apostołska Wspólnoty poddane są pieczy Stolicy Apostolskiej, a na poziomie diecezjalnym – odpowiedniemu ordynariuszowi, w zależności od miejsca podejmowanych działań (kanon 305 KPK).

II. CZŁONKOWIE, OKRES PRÓBNY, ZAANGAŻOWANIE

5. Zgodnie z kanonem 315 KPK członkami Wspólnoty mogą stać się osoby ochrzczone i bierzmowane w Kościele katolickim, dorosłe w rozumieniu prawa kanonicznego i państwowego, po przynajmniej dwuletnim okresie próbnym, żyjące zgodnie z duchowością Wspólnoty i formalnie przyjęte przez Moderатора i Radę Wspólnoty, lub upoważnionych do tego ich lokalnych przedstawicieli. Żaden z kroków, zaangażowanie, konsekracja czy oddanie się do dyspozycji, o których mowa w obecnych Statutach, zarówno we Wspólnocie Emmanuel, jak i w Bractwie Jezusowym, nie zobowiązuje pod karą grzechu.
6. Wspólnota gromadzi przedstawicieli wszystkich stanów życia (por. kanon 298 i 307 KPK):
 - osoby świeckie żyjące w małżeństwie lub samotne,
 - mężczyzn i kobiety ślubujące celibat dla Królestwa Bożego,
 - diakonów stałych,
 - kapłanów, diakonów przygotowujących się do kapłaństwa i seminarzystów,
 - zakonników i zakonnice.
7. Księża diecezjalni mogą wstępować do Wspólnoty Emmanuel i Bractwa Jezusowego za pisemną zgodą swojego biskupa.
8. Osoby zakonne lub poświęcone Bogu w życiu konsekrowanym, w znaczeniu określonym przez kanony od 573 do 746 KPK, mogą być przyjęte do Wspólnoty Emmanuel jako członkowie stowarzyszeni (ewentualnie jako członkowie pełnoprawni), z poszanowaniem obowiązków właściwych ich instytutowi, za zgodą swoich przełożonych, wyrażoną na piśmie.
9. Ochrzczeni niekatolicy nie mogą podjąć zwyczajnego zaangażowania we Wspólnocie. Mogą natomiast brać udział w życiu i łaskach Wspólnoty jako „bracia stowarzyszeni”, jeśli:
 - rozeznają, że Bóg powołuje ich do tej Wspólnoty,
 - deklarują gotowość poszanowania Kościoła katolickiego w jego tajemnicy, tożsamości, nauczaniu i praktykach sakramentalnych,
 - żyją łaskami Wspólnoty, uczestniczą we wspólnotowym życiu i wypełniają zobowiązania godząc to z poszanowaniem i wiernością wobec Kościoła, do którego należą.Na takich warunkach podejmują oni okres próbny i zostają przyjęci jako „bracia stowarzyszeni”, zgodnie z procedurą analogiczną do określonej w punkcie 1. Za zgodą Moderatora, podejmują szczególną formę zaangażowania, która określa ich udział w życiu wspólnotowym i podkreśla poszanowanie więzów z ich Kościołem. Nie sprawują władzy we Wspólnocie i nie otrzymają zadań związanych z formacją.
10. Wspólnotę tworzą członkowie w okresie próbnym, członkowie zaangażowani, członkowie stowarzyszeni, bracia stowarzyszeni o szczególnym statusie oraz członkowie konsekrowani w Bractwie Jezusowym, co zostanie wyjaśnione poniżej. Osoby, którym bliskie są cele Wspólnoty, niemogące, z przyczyn ważnych, niezależnych od ich woli, wypełniać wszystkich wymagań, mogą otrzymać zgodę Rady Wspólnoty na zaangażowanie jako przyjaciele Wspólnoty Emmanuel.

Okres próbny

11. Zaangażowanie poprzedzone jest okresem próbnym, minimum dwuletnim, na który składają się etapy określone zwyczajowo lub za pomocą wewnętrznego regulaminu, w obu przypadkach zatwierdzone i podlegające zmianom za zgodą Rady Wspólnoty. Rozpoczęcie okresu próbnego odbywa się za zgodą Moderatora lub jego regionalnego przedstawiciela i po konsultacji z Radą Wspólnoty.
12. Osoby przygotowujące się do chrztu mogą rozpocząć okres próbny, ale nie mogą podjąć zaangażowania.

Zaangażowanie

13. Zaangażowanie we Wspólnocie Emmanuel podejmuje się na okres jednego roku. Odnawia się je każdego roku. Zaangażowanie i jego odnowienie mają miejsce przed wystawionym Najświętszym Sakramentem, w obecności Moderatora lub jego przedstawiciela i, jeśli to możliwe, członków Rady Wspólnoty. Osoba wypowiada następującą formułę: „Ja, (imię i nazwisko), podejmuję zaangażowanie we Wspólnocie Emmanuel”.

III. ŻYCIE, PRAWA I OBOWIĄZKI CZŁONKÓW

14. Członkowie Wspólnoty Emmanuel zobowiązują się do braterskiego, kontemplacyjnego i apostołskiego życia w świecie, które realizują w swojej codzienności.
15. Członkowie Wspólnoty Emmanuel zobowiązują się, na ile to możliwe, do:
- codziennej dłuższej adoracji (o ile to możliwe – adoracji Najświętszego Sakramentu);
 - codziennego uczestniczenia w Eucharystii. Kapłani zobowiązują się do codziennego sprawowania Eucharystii;
 - codziennej modlitwy uwielbienia, odprawianej w radości i jeśli to możliwe razem z innymi;
 - regularnego przystępowania do sakramentu pojednania.
16. Członkowie Wspólnoty Emmanuel zobowiązują się do udziału w życiu wspólnotowym, które stawia w centrum adorację, współodczuwanie i ewangelizację. Życie wspólnotowe dostosowane jest do wymagań aktywnego życia w świecie, a także do różnych okoliczności, w jakich mogą znaleźć się członkowie Wspólnoty. Członkowie Wspólnoty uczestniczą w domostwach, które mogą wiązać się ze wspólnym zamieszkiwaniem lub nie, zależnie od sytuacji. W domostwach istotną wagę przywiązuje się do braterskiego dzielenia, uświęcenia i życia apostołskiego. Rytm i forma spotkań są ustalone przez Radę Wspólnoty. Zasadniczo, raz w miesiącu każdy bierze udział w dużym spotkaniu wspólnotowym (na przykład w sobotę po południu i niedzielę).
17. Aby żyć zgodnie z duchem Wspólnoty, kapłani i diakoni również uczestniczą w domostwach – w gronie własnym lub razem z osobami innych stanów życia. W takim przypadku zaleca się, by byli to bracia i siostry z Bractwa Jezusowego. Podobne zalecenie odnosi się do osób żyjących w celibacie dla Królestwa Bożego.
18. Osoby różnej płci żyjące w celibacie nie mogą mieszkać razem. Samodzielne mieszkania, które znajdują się w tym samym budynku, uważa się za odrębne miejsca zamieszkiwania.
19. Każdy z członków przyjmuje wskazania proponowane przez Moderatora i Radę Wspólnoty i zgodnie z nimi, na miarę swoich możliwości, bierze udział w działalności apostołskiej oraz w służbach.
20. Każdy z członków korzysta z modlitwy i rady braci. Każdy ma swobodę w wyborze spowiednika lub przewodnika duchowego, nie naruszając w ten sposób zasad życia wspólnotowego. Na drodze we Wspólnocie, każda osoba korzysta ze wsparcia akompaniatora, którym, zasadniczo, nie powinien być odpowiedzialny za jej domostwo lub służbę. Wybór i akceptacja akompaniatora odbywa się w uzgodnieniu z odpowiedzialnymi za Wspólnotę. Akompaniatorem musi być osoba tej samej płci.
21. W zależności od możliwości i zobowiązań rodzinnych każdy oddaje na rzecz Wspólnoty słuszną dziesięcinę, w wysokości ustalonej przez siebie i uzgodnionej ze Wspólnotą.
22. Wspólnota proponuje swoim członkom konkretny sposób życia i możliwość wspólnotowej formacji. Jest to formacja: biblijna, teologiczna i duchowa, zgodna z duchem Soboru Watykańskiego II oraz z nauczaniem Kościoła. Służy ona także pogłębieniu życia kontemplacyjnego i działania zgodnego z charyzmatem Emmanuela.
23. Cała Wspólnota jest misyjna. Niektórzy jej członkowie mogą, na własną prośbę lub w odpowiedzi na prośbę Wspólnoty, wyjechać do innych diecezji lub krajów. W takich wypadkach wyjazd misyjny będzie poprzedzony oddaniem się do dyspozycji ze względu na misje w Bractwie Jezusowym.

IV. DYSPOZYCJE DOTYCZĄCE OSÓB DUCHOWNYCH

24. Kapłani i diakoni, członkowie Wspólnoty Emmanuel, inkardynowani są przez biskupów i ordynariuszy, którzy wyrażą w sposób formalny zgodę na obecność Wspólnoty w swoich diecezjach, zgodnie z niniejszymi Statutami.
25. Kapłan należący do Wspólnoty, członek Rady Wspólnoty, jest odpowiedzialny za kwestie związane z posługą duchownych. Razem z Radą Wspólnoty czuwa nad tym, aby duchowni, którzy należą do Wspólnoty, żyli zgodnie z podjętymi zobowiązaniami wspólnotowymi, w całym ich radykalizmie, i stawiali sobie wysokie wymagania w życiu duchowym.
26. Formacja członków Wspólnoty Emmanuel przygotowujących się do kapłaństwa prowadzona jest zgodnie z kanonami 232 do 264 KPK, a ostateczna odpowiedzialność za tę formację spoczywa na inkardynującym kapłana biskupie lub ordynariuszu. Warunki i miejsce formacji ustalone są w porozumieniu z Radą Wspólnoty. Formacja ta od samego początku uwzględnia konkretne wymagania związane z przynależnością do Wspólnoty Emmanuel, dotyczące sposobu życia, duchowości, życia apostołskiego i misyjnego w jedności ze świeckimi. Aspekty te składają się na charyzmat Wspólnoty Emmanuel i to ona jest za nie odpowiedzialna. Zastosowanie tych zasad w praktyce odbywa się zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami. Formacja diakonów dokonuje się w oparciu o te same zasady.
27. Wspólnota, która uczestniczy w formacji kandydatów, bierze także udział w rozeznawaniu ich powołania. Ksiądz ze Wspólnoty, odpowiedzialny za kwestie dotyczące posługi duchownych, pozostaje w regularnym kontakcie z rektorem seminarium lub domu formacyjnego.

W ramach badań wymaganych w kanonie 1051 KPK, kapłan ze Wspólnoty, odpowiedzialny za postugę duchownych, przedstawia biskupowi umotywowaną opinię oraz sprawozdanie na temat kandydata do święceń, zawierające zwłaszcza świadectwa o jego życiu we Wspólnocie. Kapłan ten będzie obecny podczas święceń, aby w imieniu Wspólnoty zaświadczyć przed biskupem o zdatości kandydata do wykonywania posługi.

- 28.
- a) Duchowni, kapłani i diakoni zaangażowani we Wspólnocie Emmanuel mają takie same prawa i obowiązki jak inni członkowie. Obejmują one: życie braterskie, kontemplacyjne i apostołskie wraz z adoracją i celebracją Eucharystii, poranną modlitwę uwielbienia – w miarę możliwości wspólnotową, akompaniament, uczestnictwo w domostwie i spotkaniach wspólnotowych, oddawanie słusznej dziesięciny, przyjmowanie wskazań, zaproponowanych przez Moderatera i Radę Wspólnoty, uczestnictwo w jej działalności apostołskiej i służbach.
 - b) Duchowni są inkardynowani do diecezji z uznaniem ich przynależności do Wspólnoty. Biskup inkardynując przez święcenia diakona lub kapłana – członka Wspólnoty Emmanuel, akceptuje jego zaangażowanie wspólnotowe, zgodnie z aktualnymi Statutami; podobnie dzieje się w przypadku, gdy duchowny już inkardynowany, za zgodą biskupa, wstępuje do Wspólnoty (por. pkt 7).
 - c) Miejsce pracy duchownych wyznaczone jest przez biskupa po zasięgnięciu opinii Moderatera Wspólnoty Emmanuel. Przy podejmowaniu decyzji uwzględnia się charyzmat Wspólnoty oraz możliwość udziału duchowym w życiu i apostołacie wspólnotowym.
 - d) Na mocy porozumienia między biskupem a Moderatorem część posługi i czasu każdego kapłana lub diakona poświęcona jest dziełom własnym Wspólnoty, za co odpowiedzialność ponosi Moderator.
Czas ten jest wyznaczony w następujący sposób:
 - kapłan może służyć na przemian, przez pewien ściśle określony czas – diecezji, a następnie – dziełom Wspólnoty;
 - albo swój czas dzieli pomiędzy misję diecezjalną a dzieła Wspólnoty.Obowiązuje zasada przeznaczania jednej trzeciej całego czasu kapłana dla Wspólnoty i dwóch trzecich dla diecezji. Moderator jest zobowiązany do regularnego przedstawiania sprawozdań biskupowi inkardynującemu na temat kapłanów, którzy są skierowani na pewien czas do pracy misyjnej Emmanuel.
 - e) Przydzielając misję stałym diakonom bierze się przede wszystkim pod uwagę ich sytuację rodzinną i zawodową, a także możliwość jak najpełniejszego udziału w dziełach Wspólnoty.

V. SZCZEGÓLNE DYSPOZYCJE DOTYCZĄCE CELIBATU DLA KRÓLESTWA BOŻEGO

29. Mężczyźni i kobiety, członkowie Wspólnoty Emmanuel i Bractwa Jezusowego mogą otrzymać łaskę uczynienia całkowitego daru z siebie w celibacie dla Królestwa, by pełniej oddawać się adoracji, współodczuwaniu i ewangelizacji, zgodnie z charyzmatem Wspólnoty Emmanuel. Podjęcie celibatu wiąże się z życiem w duchu rad ewangelicznych i dyspozycyjności. Dokonuje się w ramach Wspólnoty Emmanuel i Bractwa Jezusowego.
30. Zobowiązanie do życia w celibacie dla Królestwa jest podejmowane po niezbędnym rozeznaniu na okres trzech lat i może być ponowione. Może być także definitywne. Bracia i siostry ze Wspólnoty Emmanuel i Bractwa Jezusowego są pierwszymi świadkami podjęcia tego zaangażowania. Podejmują się także szanowania i wspierania takiej osoby na jej drodze.
31. Reguła życia zatwierdzona i sprawdzona przez Radę Wspólnoty na wniosek odpowiedzialnych za kwestie związane z życiem celibatariuszy dla Królestwa określa szczególne zasady związane z tym stanem życia, osobno dla kobiet i mężczyzn.
32. Moderator za zgodą Rady Wspólnoty wyznacza mężczyznę i kobietę, odpowiedzialnych za specyficzne kwestie dotyczące życia w celibacie dla Królestwa. Są oni wybierani z grona celibatariuszy konsekrowanych na trzy lata. Czas pełnienia tej funkcji może zostać przedłużony na kolejny trzyletni okres. Czas ten może także zostać skrócony na tych samych warunkach (por. pkt 42).

VI. WŁADZE

33. Wspólnota Emmanuel i Bractwo Jezusowe mają wspólnego Moderatera, Międzynarodową Radę Wspólnoty oraz Radę Bractwa. Niektóre zasadnicze kwestie dotyczące Wspólnoty pozostają w gestii Rady Bractwa (por. pkt 47). Wspólnotą Emmanuel kieruje Moderator, któremu towarzyszy Międzynarodowa Rada Wspólnoty. Moderator wraz z Radą powołują Komitet Konsultacyjny. Międzynarodowa Rada Wspólnoty wybierana jest przez Kolegium Modlitwy i Wyborów, zaś Moderator – przez Międzynarodową Radę.
34. Rada wyznacza prowincje wspólnotowe. Mogą one obejmować cały kraj lub nawet wychodzić poza jego granice, w zależności od liczby osób, zakresu działalności i stopnia rozwoju lokalnej Wspólnoty.
35. Prowincją wspólnotową kieruje koordynator prowincji wyznaczony przez Moderatera, za zgodą Międzynarodowej Rady Wspólnoty. Zwykły czas pełnienia tej funkcji wynosi trzy lata i może zostać przedłużony na kolejny okres. Może być też skrócony.
Koordynator prowincji pracuje ze swoim biurem i komitetem apostołskim. Regularnie zasięga rady „starszych”, to znaczy zaangażowanych członków Wspólnoty, odznaczających się większym doświadczeniem i zrozumieniem jej charyzmatu. Jest on, wraz ze swoim biurem, odpowiedzialny za animowanie życia wspólnotowego w prowincji. Jest także odpowiedzialny za towarzyszenie osobom na ich drodze we Wspólnocie. Wprowadza w życie formację zalecaną przez Międzynarodową Radę. Koordynuje działalność apostołską.

Wszystko to czyni w jedności i pod kontrolą Moderadora, któremu regularnie składa sprawozdanie. Jest również w stałym kontakcie z biskupami lub ordynariuszami danej prowincji.

Międzynarodowe władze Wspólnoty, Moderator i obie Rady, odpowiedzialni za dobro Wspólnoty i każdej osoby, a w sposób szczególny – za charyzmat Emmanuela, mają możliwość ingerencji w zarządzanie prowincją, gdy chodzi o dobro osób, dzieła apostołskie, relacje z Kościołem i wierność charyzmatowi Wspólnoty, a także w kwestii solidarności prowincji z całą Wspólnotą.

Komitet Konsultacyjny

36. Lista członków tytularnych Komitetu Konsultacyjnego jest ustalana każdego roku przez Radę Wspólnoty między 1 a 30 października. Ich liczba nie może przekraczać 200 osób, wliczając w to Moderadora oraz Rady Wspólnoty i Bractwa. Znajdują się na niej odpowiedzialni za główne służby apostołskie zorganizowane lub popierane przez Wspólnotę, koordynatorzy prowincji, starsi członkowie Wspólnoty, uznani za pomocnych w pogłębianiu jej charyzmatu oraz inni wyznaczeni, aby zapewnić odpowiednią reprezentację ilościową i jakościową różnych stanów życia oraz dziedzin życia wspólnotowego.

Komitet Konsultacyjny zbiera się w zasadzie raz do roku, na wezwanie Moderadora, i pracuje według planu dnia zaproponowanego przez niego za zgodą Rady Wspólnoty.

Moderator może także zwołać, zgodnie z tą samą procedurą, spotkanie części Komitetu Konsultacyjnego, np. reprezentantów jednego kraju lub prowincji czy konkretnego stanu życia.

Komitet Konsultacyjny zaproszony jest przez Moderadora do refleksji, wraz z Międzynarodową Radą Wspólnoty, nad kwestiami dotyczącymi życia i przyszłości Wspólnoty. W tym celu przekazuje i otrzymuje informacje oraz rozważa przedłożone zagadnienia. Nie ma prawa podejmowania decyzji ani sprawowania władzy.

Kolegium Modlitwy i Wyborów

37. Kolegium Modlitwy i Wyborów ma za cel przeprowadzenie wyborów członków Rady Wspólnoty, którym towarzyszy modlitwa i rozeznawanie. Moderator zwołuje je w stosownym czasie, w porozumieniu z Radą Wspólnoty w ustalonym przez siebie miejscu.

W skład Kolegium wchodzi, oprócz Moderadora oraz obu Rad – Wspólnoty i Bractwa, Komitet Konsultacyjny (członkowie tytularni) oraz odpowiednia liczba „wielkich elektorów”. Ci ostatni wybierani są w ramach prowincji przez wszystkich członków zaangażowanych. Liczba „wielkich elektorów” delegowanych przez każdą z prowincji ustalana jest przez Radę Wspólnoty proporcjonalnie do liczby członków zaangażowanych.

Wybory Kolegium i Rady Wspólnoty odbywają się z modlitwą do Ducha Świętego, w odpowiedzialnej wolności i rozeznawaniu woli Bożej. Podczas wyborów bierze się pod uwagę następujące kryteria: dobro Wspólnoty, korzystanie z charyzmatu Wspólnoty w służbie Kościołowi, służenie ewangelizacji w głębokiej jedności z Kościołem.

Międzynarodowa Rada Wspólnoty

38. Składa się z co najmniej dwunastu członków. Może podjąć decyzję o zwiększeniu liczby swoich członków do siedemnastu. Członkowie Rady Wspólnoty wybierani są na trzy lata spośród członków zaangażowanych Wspólnoty Emmanuel, konsekrowanych w Bractwie Jezusowym. Ich członkostwo w Radzie Wspólnoty może być dwukrotnie odnawiane. Są wolni w przyjęciu mandatu. Jeśli przyjmą mandat, podejmą zobowiązanie do dyspozycyjności, o ile tego dotychczas nie uczynili. Co trzy lata jedną trzecią członków Rady Wspólnoty muszą stanowić wybrani po raz pierwszy. Moderator ma odmienny status.
39. Rada Wspólnoty wraz z Moderatorem określa ogólne wskazania odnośnie życia, apostołatu i formacji Wspólnoty, zgodnie z jej charyzmatem. Ma ona władzę określania zasięgu terytorialnego prowincji oraz jego modyfikacji.

Moderator

40. Moderator zapewnia dobre funkcjonowanie Wspólnoty. Zachęca ją do uświęcenia, koordynuje jej życie i ewangelizację. Reprezentuje Wspólnotę wobec władz duchownych i świeckich. Przewodniczy Międzynarodowej Radzie Wspólnoty. W jedności z Radą Wspólnoty nadzoruje prowincje.
- Moderator wybierany jest przez Międzynarodową Radę Wspólnoty spośród obecnych lub dawnych jej członków większością dwóch trzecich głosów na okres trzech lat, z możliwością dwukrotnego ponowienia wyboru. Wybrany kandydat musi zostać zatwierdzony przez Papieską Radę ds. Świeckich zgodnie z kanonem 317 §1 KPK.
41. Za zgodą Międzynarodowej Rady Wspólnoty Moderator wyznacza kapłana odpowiedzialnego za specyficzne kwestie związane z posługą duchownych Wspólnoty. Funkcja ta jest zwykle sprawowana przez trzy lata i może być przedłużona na kolejny okres. Zgodnie z tą samą procedurą pełnienie funkcji może zostać w każdej chwili zakończone. Kapłan odpowiedzialny za posługę duchownych jest członkiem Rady Wspólnoty z mocy prawa. Jeśli nie jest członkiem Rady Wspólnoty w wyniku wyborów, bierze w niej udział jako członek nadliczbowy z prawem głosu, ale tylko w czasie sprawowania swojej funkcji.
- W każdej diecezji, w której Wspólnota proponuje kandydatów do święceń, Moderator przedstawia do aprobaty biskupowi lub ordynariuszowi kapłana, który byłby w tej diecezji, wobec biskupa lub ordynariusza, jego przedstawicielem, odpowiedzialnym za formację seminarzystów należących do Wspólnoty.

42. Za zgodą Międzynarodowej Rady Wspólnoty Moderator wyznacza także kobietę i mężczyznę odpowiedzialnych we Wspólnocie za kwestie dotyczące osób żyjących w celibacie dla Królestwa (por. pkt 32).
Jeśli wyznaczona osoba nie jest członkiem Rady Wspólnoty, Moderator i Rada Wspólnoty mogą w każdej chwili zdecydować o dołączeniu jej do Rady jako nadliczbowego, pełnoprawnego członka. W tym wypadku przynależność do Rady Wspólnoty kończy się wraz z zakończeniem sprawowania odpowiedzialności.
43. W zakresie zarządzania Moderator jest wspomagany przez ekonoma, który nie musi być członkiem Rady Wspólnoty.
44. W zależności od kwestii Moderator podejmuje decyzje samodzielnie bądź zasięga opinii Rady Wspólnoty, bądź też prosi ją o zgodę.
45. Zgoda Rady Wspólnoty jest wymagana, by Moderator mógł:
- mianować asystenta kościelnego;
 - zaakceptować zobowiązanie do celibatu i zaangażowanie we Wspólnocie;
 - przedstawić biskupom lub ordynariuszom prośbę o założenie Wspólnoty w ich diecezji lub zawrzeć z nimi umowę dotyczącą służb apostołskich. Umowa taka powinna zostać zawarta na piśmie wraz z określeniem czasu obowiązywania;
 - przedstawić zainteresowanym biskupom kandydatów do święceń;
 - wskazać, w porozumieniu z zainteresowanymi biskupami, placówki formacji lub studiów kościelnych, w których
 - członkowie Wspólnoty mogliby przygotowywać się do kapłaństwa służebnego;
 - generalnie, zawierać jakiegokolwiek umowy, które zobowiązują Wspólnotę na dłuższy czas;
 - mianować, potwierdzać lub przedłużać służbę koordynatorów prowincji oraz odpowiedzialnych za główne służby apostołskie, duchowe lub materialne;
 - powierzać komuś na stałe część swoich uprawnień;
 - mianować ekonoma;
 - zatwierdzać roczny budżet;
 - podejmować ważne decyzje dotyczące majątku: akty dyspozycji i nadzwyczajne akty administracyjne.
46. Opinia Rady Wspólnoty wymagana jest w przypadku:
- proponowania biskupowi miejsca pracy duchownych;
 - przyjmowania prośb o rozpoczęcie okresu próbnego we Wspólnocie lub o ponowienie wspólnotowego zaangażowania;
 - zatwierdzania biur i rad ukonstytuowanych przez koordynatorów regionalnych;
 - zatwierdzania i korygowania listy członków Komitetu Konsultacyjnego.
47. Formacja, akompaniament, rozwój duchowy, solidarność wspólnotowa, wierność Kościołowi, Wspólnocie i jej charyzmatowi podlegają władzy Moderadora Wspólnoty Emmanuel, wspieranego przez Radę Bractwa Jezusowego.

VII. DYSPOZYCJE DOTYCZĄCE BRACHTWA JEZUSOWEGO

48. Specyficzne kwestie dotyczące Bractwa podlegają także władzy Moderadora Wspólnoty Emmanuel wspomaganego przez Radę Bractwa Jezusowego. Opinia tej Rady jest wymagana przed rozpoczęciem okresu próbnego w Bractwie, natomiast jej zgoda – w przypadku konsekracji i oddania się do dyspozycji.
Tak jak we Wspólnocie, etapy drogi w Bractwie są ustalone zwyczajowo lub za pomocą wewnętrznych zasad. W obu sytuacjach muszą one zostać zaaprobowane przez Radę Bractwa i mogą być przez nią poprawiane. Znaczenie oraz zobowiązania dotyczące konsekracji i oddania się do dyspozycji w Bractwie Jezusowym przedstawione są we Wprowadzeniu (pkt II).
49. Rada Bractwa składa się z piętnastu członków, z których jedna trzecia jest wymieniana co pięć lat. Są oni mianowani przez Moderadora spośród dawnych lub obecnych członków Rady Wspólnoty Emmanuel czy też spośród konsekrowanych członków Bractwa, którzy znani są ze swego doświadczenia.
50. Moderator Wspólnoty Emmanuel jest także Moderatorem Bractwa Jezusowego.
Kiedy jest to konieczne, może zwołać obie Rady razem.
Moderator powinien zwoływać Radę Bractwa Jezusowego przynajmniej trzy razy w roku.

ODEJŚCIE ZE WSPÓLNOTY I BRACHTWA

51. Nieodnowienie corocznego zaangażowania we Wspólnocie Emmanuel oznacza wystąpienie ze Wspólnoty oraz z Bractwa, jeśli było się jego członkiem.
52. W wypadku niezgodności lub poważnych trudności w wypełnianiu zobowiązań we Wspólnocie Emmanuel Moderator za zgodą Rady Wspólnoty może zaproponować członkowi Wspólnoty jej opuszczenie lub wystąpić o jego usunięcie, po umożliwieniu mu wcześniej złożenia wyjaśnień. Analogiczny sposób postępowania stosuje się w Bractwie Jezusowym.
Zgodnie z kanonem 316 KPK członkowie, którzy odrzuciliby publicznie wiarę katolicką lub zerwaliby więź z Kościołem czy też nałożono by na nich i ogłoszono ekskomunikę, zostaną usunięci ze Wspólnoty przez Moderadora, po uprzednim umożliwieniu im złożenia niezbędnych wyjaśnień Radzie Wspólnoty.
W duchu kanonu 702 KPK i przez analogię do niego, członkowie, którzy opuszczają Wspólnotę zgodnie z prawem lub którzy zostali z niej prawnie wydalen, nie mogą się od niej niczego domagać za jakąkolwiek pracę w niej wykonaną. Jednakże Wspólnota postąpi wobec takiego członka sprawiedliwie i z ewangeliczną miłością.

ASYSTENT KOŚCIELNY

53. Asystent kościelny Wspólnoty Emmanuel i Bractwa Jezusowego jest mianowany przez Moderadora, za zgodą Międzynarodowej Rady Wspólnoty (por. pkt 45), na okres czterech lat, który może być pięciokrotnie ponawiany. Kapłan ten musi uzyskać wcześniej zgodę swojego ordynariusza (por. kanon 317 §1 KPK). Moderator zwraca się z prośbą do Papieskiej Rady ds. Świeckich o potwierdzenie wyboru.
54. Asystent kościelny towarzyszy Wspólnocie i Bractwu szczególnie troszcząc się o życie sakramentalne, uświęcenie, formację teologiczną, biblijną i duchową, a także o ducha ewangelizacji zgodnie z właściwym im charyzmatem oraz wierność Kościołowi. Nie bierze udziału w sprawowaniu władzy.

MAJĄTEK I ADMINISTROWANIE DOBRAMI WSPÓLNOTY I BRACTWA

55. Wspólnota Emmanuel wraz z Bractwem Jezusowym, jako publiczne stowarzyszenie wiernych, posiadające osobowość prawną, jest właścicielem dóbr, które nabywa i którymi zarządza, zgodnie z celami statutowymi, pod nadzorem Papieskiej Rady ds. Świeckich. Wspólnota ma obowiązek przedstawiać Papieskiej Radzie rzetelne, roczne raporty, zgodnie z kanonem 319 KPK.
Nabywanie, zarządzanie i przenoszenie prawa własności w odniesieniu do dóbr doczesnych, które Wspólnota posiada, podlega przepisom odnoszącym się do dóbr kościelnych, zgodnie z kanonem 1257 KPK.
56. Każdy z członków zachowuje prawo własności i możliwość dysponowania swoimi dobrami osobistymi.
57. Każdy zobowiązuje się, w zależności od swoich możliwości i obciążeń, do dobrowolnego udziału:
 - a) w wydatkach na wspólne życie, o ile zachodzi taka potrzeba, (np. wspólne zamieszkiwanie);
 - b) we wspieraniu życia Wspólnoty i jej przedsięwzięć misyjnych, apostołskich i charytatywnych.
58. Posługa duchownych pełniona we Wspólnocie jest wynagradzana przez Wspólnotę zgodnie z umową zawartą z diecezją.
Służba wykonywana przez świeckich na rzecz diecezji jest wynagradzana zgodnie z umową zawartą z diecezją.
59. W wypadku rozwiązania lub zniesienia (por. kanon 320 KPK), pozostawione przez Wspólnotę i Bractwo dobra, zostaną przekazane przez Radę Wspólnoty wybranemu przez nią stowarzyszeniu kanonicznemu (kongregacji, zgromadzeniu lub instytutowi) stawiającemu w centrum Eucharystię, o analogicznym celu apostołskim, to znaczy misyjnemu w swej istocie oraz wiernemu Kościołowi katolickiemu, apostołskiemu i rzymskiemu.

ZMIANA STATUTÓW

60. Statuty mogą być przetłumaczone na inne języki, jednak wersja francuska pozostaje dla wszystkich innych wersji wiążącym odniesieniem.
Zmiany w Statutach muszą być zatwierdzone w wyniku uzyskania większości czterech piątych głosów obu Rad: Wspólnoty i Bractwa oraz za zgodą Stolicy Apostolskiej, zgodnie z kanonem 314 KPK.